

rozluce, vyslovené rozsudkem, náleží bezvinné straně plné zadostiučinění; to platí, podobně jako v §§ech 102 a 1265 obč. zák. jen tenkrát, když druhá strana jest vinna. Není-li tedy v rozsudku, jímž bylo uznáno na rozluky, uznáno na vinu manželovu, není důvodu, který by manžela zavazoval k výživě manželky po provedené rozluce. Rozlukou jest zrušen svazek manželský, tím zanikají veškeré povinnosti jedné strany proti druhé, a tedy i veškeré nároky jedné strany proti druhé, pokud zákon nestanoví nic jiného. Tyto zásady vyslovil dovolací soud v rozhodnutí ze dne 7. června 1922 Rv I 148/22 (uveřejněném ve sb. n. s., čís. 1705). Správnost názoru toho potvrzuje i osnova nového občanského zákona — návrh subkomitétu pro revisi občanského zákoníka, právo rodinné, 1924 — jež uznává nutnost výslovné úpravy práva výživy pro případ rozluky manželství bez zavinění obou manželů zvláštním předpisem (§ 83), přiznávajíc, že dle dosavadního práva při rozluce, na níž žádný z manželů viny nemá, manželka na manželi výživného požadovati nemůže.

Čís. 3862.

Zákon o společnostech s ručením obmezeným ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.

Odpovídati pravdě musí zápis v obchodním rejstříku i pokud se týče předmětu podniku a jeho rozsahu, najmě pak živnostenského oprávnění k provozování zapsaného podniku.

(Rozh. ze dne 14. května 1924, R I 364/24.)

Rejstříkový soud nevzal na vědomí živnostní list společnosti s r. o. a vrátil jej předkladateli, ježto neprokazoval vůbec živnostenského oprávnění k činnostem, uvedeným jako předmět podniku v usnesení, kterým byla firma do obchodního rejstříku zapsána a uložil společnosti, by toto živnostenské oprávnění v další lhůtě prokázala, po případě provedla a pak opověděla změnu Šu 2 společenské smlouvy stran o podniku, by stav rejstříkový odpovídal stavu skutečnému. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Dle Šu 1 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. mohou společnosti s r. o. býti zřízeny ku kterémukoli zákoně přípustnému účelu, kromě účelů, jež jsou uvedeny v Šu 1 odstavec druhý; předmět podniku musí býti ve společenské smlouvě vyznačen (§ 4 čís. 2 zákona) a do obchodního rejstříku zapsán (§ 12 čís. 3 zákona, nařízení ze dne 26. dubna 1906, čís. 89 ř. zák.). Dle Šu 61 zákona jsou společnosti ty obchodními společnostmi a platí na ně předpisy obchodního zákona bez ohledu na výši výdělkové daně. Vzhledem na doslov Šu 1 zákona jest tedy věcí společnosti, by po svém zápisu (§ 2 zákona) prokázala živnostenské oprávnění pro předmět podniku, totiž oprávnění ku jeho živnostenskému provozování (čl. 15 obch. zák.). Proto také napadené usnesení rejstříkového soudu, mající za účel, by vzhledem ku publicitě zápisů v obchodním rejstříku byl zjednáán soulad mezi zápisem předmětu podniku a skutečným provozováním a to zvláště mezi živnostenským oprávněním spo-

lečnosti, jest plně odůvodněno, poněvadž předložený živnostenský list ze dne 14. prosince 1923 již na první pohled nekryje se se zapsaným předmětem podniku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel neuvádí sice výslovně, o který z důvodu Šu 16 nesp. řiz. opírá stížnost do usnesení nižších stolic, jimiž mu bylo uloženo, by buď předložil živnostenské oprávnění k činnosti, jež dle zápisu rejstříkového jsou předmětem podniku, neb aby opověděl změnu smlouvy společenské, ale patrně vytýká ve stížnosti zřejmou nezákonnost. Než nejvyšší soud plně sdílí názor nižších stolic, že v zájmu důvěry v obchodní rejstřík jest po rozumu čl. 15 a násl. obch. zák. třeba, aby i ten zápis obchodního rejstříku, jenž týká se předmětu podniku, odpovídal pravdě, čemuž zajisté není, neprovozuje-li stěžovatel a dokonce ani není dle předpisů živnostenského řádu oprávněn provozovati živnost v tom rozsahu, jak jest v obchodním rejstříku vyznačeno. Provozování svobodných a řemeslných živností jest dle Šu 12 a 14 živn. ř. opověděti živnostenskému úřadu, načež tento vydá dle Šu 13 a 14 f) živn. ř. tak zv. živnostenský list; jde-li o koncesovanou živnost, jest třeba, aby byla udělena koncese k provozu živnosti. Opověděl-li v tomto případě stěžovatel u živnostenského úřadu živnost užšího rozsahu, než jakého jest předmět podniku, uvedený v rejstříku, a dostal-li živnostenské oprávnění jen k provozu této omezené živnosti, neodpovídá zápis rejstříkový skutečným poměrům, a veřejnost mohla by býti uvedena v omyl zejména v tom směru, že jde o podnik větší, než jakým jest podnik vskutku provozovaný, což zajisté není srovnatelné s účelem obchodního rejstříku.

Čís. 3863.

Zřízení akreditivu jest poukazem (asignací). Byla-li umluvena výplata akreditivu proti předložení duplikátů nákladních listů, nestačí předložení jich originálu. Zboží jest v nákladních listech označiti přesně dle úmluvy.

Rozdíl mezi prvopisem a duplikátem nákladního listu.

(Rozh. ze dne 14. května 1924, Rv I 1804/23.)

Žalovaná banka odepřela vyplatiti žalující bance kupní cenu za dodanou naftu v podstatě proto, že nebyly splněny podmínky akreditivu. Žalobu o vyplacení akreditivu soudu všech tří stolic zamítly, **N e j v y š š í s o u d** z těchto

d ů v o d ů:

Jde o nárok z akreditivů, jež k poukazu firmy S. zřídila žalovaná banka dne 27. září 1920 a 18. prosince 1920 Walteru B-ovi v B. za do-